

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΕΙΨΙΑ

ΑΡΙΘΜ. 23.

Τόμος Α΄.

Συνδρομή, δεχομένη από 1. Ιανουαρίου έκαστου έτους, Ιερούς μόνον και προκληθέντα:
Πανταχού φράγκ. γρ. 20 ή μάρκ. 16.

ΕΤΟΣ Α.

τῆ 1/13. Δεκεμβρίου 1885.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΝΕΥΡΟΠΑΘΕΙΑ.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος δικαίως δύναται νὰ καυχηθῆ, ὅτι ἐν σχετικῶς ὀλιγίστῳ χρονικῷ διαστήματι ἐπετέλεσε τῶ ὄντι ἀληθινὰ θαύματα ἐν τε ταῖς ἐπιστήμαις, ταῖς τέχναις, τῶ ἐμπορίῳ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ. Ἀνεπίστους ἀνακαλύψεις ἐκάμεν, ἰσχυρὰς δυνάμεις τῆς φύσεως καθυπέταξεν εἰς ἑαυτὸν καὶ διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὑπεδούλωσεν εἰς τὴν θέλησίν του τὸν τε χῶρον καὶ τὸν χρόνον. Κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα τοῦ φωτὸς πολλοὶ πνευματικοὶ ἀγῶνες διεξήχθησαν, καθ' οὓς οἱ ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀνθρωπότητος ἀμυνόμενοι καὶ παλαίοντες ἐξήλθον νικηφόροι, οὐχὶ δὲ ὀλιγώτεραι ἐρευνᾶν ἐν τῇ ἰατρικῇ ἐπιστήμῃ ἐγένοντο, ὡς τὰ ἐξαγόμενα σπουδαίως ἠλάττωσαν τὸν ἐκ τῶν ἄλλοτε τόσον καταστρεπτικῶν ἐπιδημιῶν φόβον, παρέχουσι δὲ ἤδη προφυλακὴν ἀπὸ τῶν παντοίων ἀσθενειῶν καὶ δύνανται νὰ ἐπιμηκύνωσι τὸν βίον καὶ γὰρ διατηρῶσι ὑγιᾶς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ παγκόσμιον ἐμ-

κόριον, βοηθούμενον ὑπὸ τῶν τελείων τῶν ἡμερῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, προσκομίζει πανταχοῦ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος τὰ προϊόντα τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς ὑψη-

λοῦ καὶ οὕτω παρέχει τὴν παρήγορον ἐγγύησιν, ὅτι οὐδαμῶς πλέον, ὅπου εἰσέδυσεν ὁ πολιτισμὸς, δύναται ν' ἀπειληθῆ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ σιτοδείας.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, εὐκόλως δύναται τις νὰ νομίσῃ, ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἀδιαλείπτως πλέον προσεγγίζει εἰς τὴν ἀτελεύτητον ὑγίειαν, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν θλιβιότητα, εἰς τὴν φαίνονται ὅτι δύνανται νὰ παρασχωσῇ ἢ πνευματικὴ ἀνάπτυξις, ἢ μόρφωσις, αἱ ἀναπαύσεις καὶ αἱ ἀπολαύσεις βίου ἀβροῦ καὶ ἐκπεπολιτισμένου.

Δυστυχῶς ὅμως τοῦτο δὲν συμβαίνει. Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος οὐδόλως εἶνε ὑγιᾶς, ἡσυχος καὶ εὐτυχῆς, ἀδιάφορον ἀν οἰκοδομῇ καὶ διασκευάζῃ τὸν οἶκόν του ἐπὶ τὸ ἀναπαυτικώτερον καὶ πολυτελέστερον, διότι τὴν λαμπρὰν ταύτην εἰκόνα τοῦ πολιτισμοῦ καλύπτει σιερός καὶ θλίψεις ὑποκρύ-

Ἡ ΑΥΟ ΜΗΤΕΡΕΤΣΑΙΣ. Κατὰ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ Η. Oehmichen.

νεωτέρων χρόνων, διότι αληθώς εν τῇ οικοδομητικῇ δεξιότητι, πρέπει ὅλοι νὰ τὸ ἐμολογήσωμεν, ὁ νεώτερος κόσμος πολὺ ὑπόλειπται τοῦ παλαιοῦ. Μόνον ὑπὸ μιᾶν ἐποφιν ἢ νεωτέρα οικοδομητικὴ λίαν ὑπερέβη τὴν παλαιὰν καὶ τὸ πλεονέκτημά της τούτο συνίσταται εἰς τὴν ἰκανότητα, πῶς νὰ διαζευγῆ μεγάλας ἐκτάσεις καὶ νὰ συγκρατῆ κολοσσιαίας στέγας χωρὶς διαμέσων ἐρεισμάτων, ἀλλὰ μόνον τῇ βοηθείᾳ σιδηρῶν ἐλασμάτων, καταλλήλως χρησιμοποιουμένων. Τοιοῦτοτρόπως καταρθώθη νὰ κατασκευάζωνται γέφυραι, αἰτίνες δίκην γιγαντιαίων δικτύων ἀράχνης αἰωροῦνται εἰς τὸν ἀέρα, καὶ νὰ ἐπιστεγάζωνται χωροὶ ἐκτάσεως τῶ ὄντι ἀχανοῦς. Χωρὶς νὰ καταφύγωμεν εἰς μακρινὰ καὶ σπάνια παραδείγματα ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ἕνα μόνον τῶν συνήθων σιδηροδρομικῶν σταθμῶν τοῦ Βερολίνου, πρὸς ὃν οὐδὲν ἴσον κατὰ τὸ μέγεθος οἰκοδόμημα ἔχει νὰ παραβάλλῃ ἢ ἀρχαιότης. Ὁ σταθμὸς τοῦ Ἀνχάλτου ἐν Βερολίῳ ἔχει στέγην ἐκτάσεως κατὰ πλάτος 65 περίπου μέτρων, ὁ δὲ τοῦ Ἁγίου Παύλου σταθμὸς ἐν Λονδίῳ ἔχει στέγην πλάτους 54 μέτρων, οὐδὲν δὲ ὑπάρχει τὸ κάτωθεν δυνάμενον νὰ ὑποβαστάσῃ τὸν κολοσσιαῖον τοῦτον ὄγκον ἐρεισμα. Ἀλλὰ τὸ μέγιστον τέρας τοιοῦτου εἶδους ἔσται ὁ σχεδιασθεὶς νέος κεντρικὸς σταθμὸς τῆς Φραγκφούρτης, ὅστις θὰ ἔχῃ παραλλήλως τρεῖς στοάς, ἀνὰ 54 μέτρων πλάτους ἑκάστην, καὶ τὰς τρεῖς ὁμοῦς τοιοῦτοτρόπως διατεταγμένας, ὥστε τὸ ὅλον αὐτῶν ν' ἀποτελῆ ἕνα μόνον εὐρύτατον χωρὸν, εἰς ὃν ἐκβάλλουσιν ἕξ διάφοροι κεντρικαὶ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ.

Οὐδὲν ὑπάρχει πλέον τὸ κωλύον νὰ ἐπεκταθῶσιν ἐπι μᾶλλον οἱ εὐρέεις οὗτοι χωροὶ, οὐδὲν βεβαίως ἄλλο ἐκτός τοῦ ζητήματος τῆς ἐξευρέσεως τῶν πρὸς τούτο ἀναγκαίων χρημάτων. Τοιαῦτά τινα κτίρια συνειδίζουσι οἱ Γερμανοὶ ν' ἀποκαλοῦσι «τολμηρά», ἐν τούτοις πᾶς καλὸς μηχανικὸς οὐδέποτε κάμνει τολμηρὰ ἀλματὰ ἐν τῇ τέχνῃ του, ἀλλὰ πάντοτε λίαν ἀκριβῶς ὑπολογίζει καὶ ἐξετάζει τὰς σχέσεις, γι-

νώσκει δ' ἀσφαλῶς πόσον δύναται τὸ ἔργον ν' ἀντιστῆ εἰς τυχαῖα φυσικὰ φαινόμενα, ὅσον θυελλὰς, μεγάλας νιφοστιβάδας καὶ τὰ παρόμοια. Ἀναμφιβόλως ἡ γέφυρα τοῦ Ταγ ἤτο λίαν βροχιδύνως κατασκευασμένη, διότι εὐλαί μόνον γνώσεις ἤρκουσι, ἵνα ἀποδειχθῆ ὅτι ἐπιγυρομένων καὶ μετρίων τινῶν μόνον τῆς φύσεως ταραχῶν δὲν ἴδύνατο παρὰ νὰ καταρρεύσῃ.

Ἐπ' ἐσχάτων ἤρξαντο καὶ ἐν Γερμανίᾳ νὰ γίνωνται μεγάλα πρόδοι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διὰ λίθων κατασκευὴν διαφόρων κτισμάτων, προωρισμένων εἰς τὴν καθημερινὴν τοῦ κοινοῦ χρῆσιν. Τούτου ὀφθαλμοφανῆ ἀπόδειξιν ἔχομεν τὴν ἐν Δρέσδῃ μεγάλην γέφυραν τοῦ Ἑλβα, θεωρουμένην ὡς ἐν τῶν θαυμάτων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τέχνης. Τὴν σήμερον δὲ ἀνωθεν καὶ κάτωθεν αὐτῆς ὑπάρχουσι σιδηροδρομικαὶ γέφυραι μετὰ πολὺ μεγαλειτέρων ἀψίδων ὑπὲρ τὸν Ἑλβαν, χωρὶς ἐντούτοις νὰ ὑπάρχῃ τις ἔχων τὴν διάθεσιν νὰ θωμάσῃ τὸ φαινόμενον καὶ νὰ ἐκπλαγῆ ἐπὶ τῷ κατορθώματι τούτῳ τῆς γεφυροποιίας.

Ὅμοιον κτίσμα πρὸς τὰς πυραμίδας, αἱ ὅποια ἄλλως ἦσαν μόνον γιγαντιαῖοι τάφοι, οὐδὲν ἔχομεν τὴν σήμερον, ἀλλὰ πόσον θαυμασιώτερον ὡς ἀρχιτεκτονικὸν καὶ μηχανικὸν κατορθῶμα εἶνε ἡ διάτρησις τοῦ ἁγίου Γοθάρδου, ἣτις ἐγένετο ἐν σχετικῶς τόσον βραχεῖ χρονικῷ διαστήματι. Ἰπὸ τεχνικὴν δ' ἐποφιν πόσαι πρόδοι ἔπρεπε πρῶτον νὰ γίνωσιν, ὅπως ἡ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ὑποβρύχια σήραγγὲς μὴ μόνον θεωρῆται ὡς εὐκόλως δυναμένη νὰ διατρηθῆ, ἀλλὰ καὶ μηδὲ τὸ ἐλάχιστον τεχνικὸν ἐμπόδιον νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὅλης ἐπιχειρήσεως. Ὅσον ἀφορᾷ πρὸς τὰ μηχανικὰ ταῦτα δημιουργήματα τὰ ὅρια τῆς τελειότητος κείνται ἐν τούτοις ἀκόμη πολὺ μακρὰν, εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι τὰ τέκνα μας θὰ ἴδωσι καὶ θὰ θαυμάσωσι πολλὰ ἀκόμη ἀρχιτεκτονικὰ θαύματα, περὶ ὧν οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ἔννοιαν δύναται ἀκόμη νὰ σχηματίσωσιν οἱ γονεῖς των.

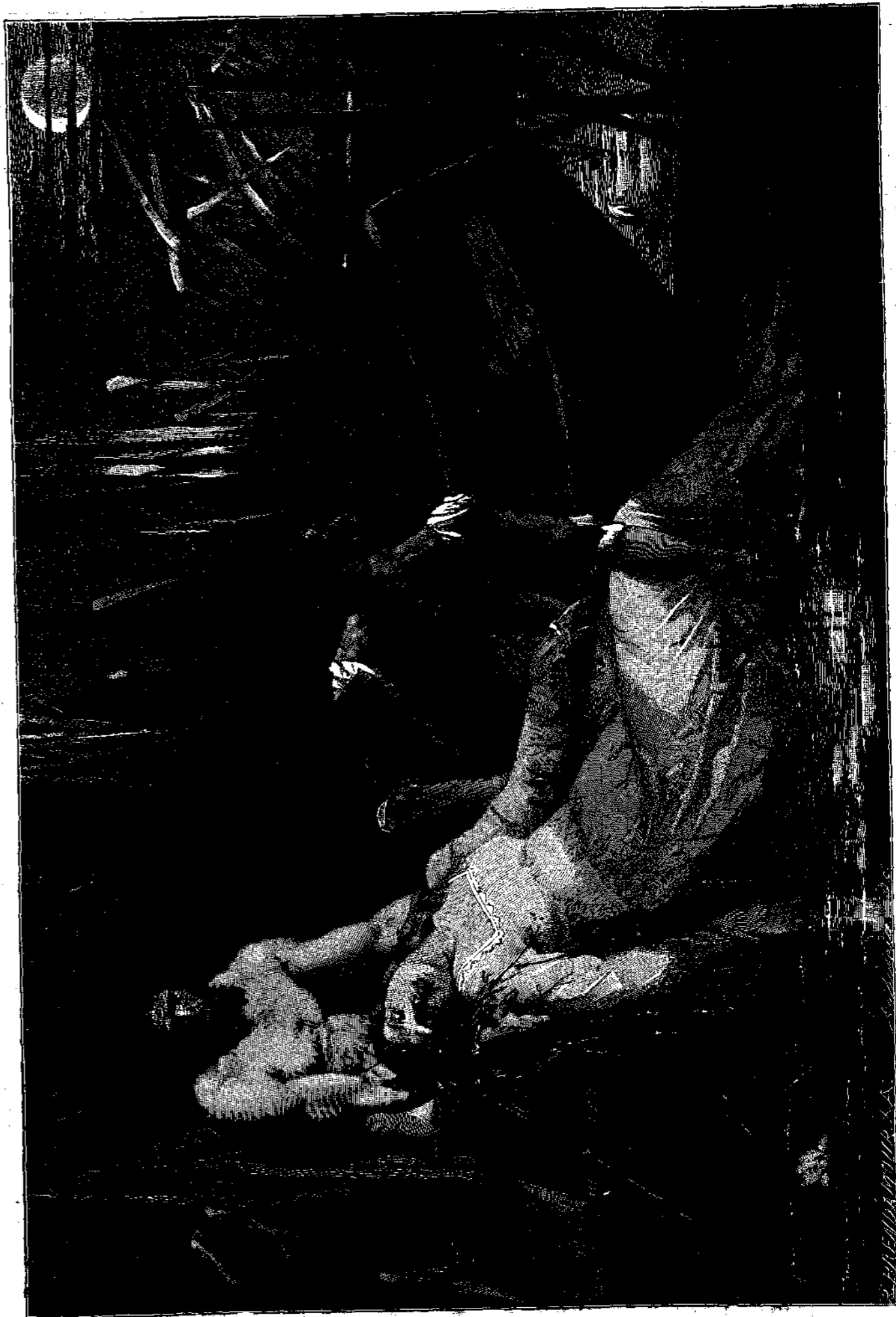
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Αἱ Βερσαλλίαι, τα υπερήφανα ταῦτα ἀνάκτορα Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἀνοικοδομήθησαν ὑπὸ τοῦ Μανσάρ κυρίως ὡς μνημεῖον τῆς ἀπολύτου μοναρχίας, ὁ δὲ βασιλεὺς ἠδύνατο ἐπίσης δικαίως νὰ εἴπῃ «Versailles c'est moi», ὅπως ἔλεγε καὶ τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο λόγιον «l'état c'est moi».

Ἡ μεγαλόπρεπής συναναστροφή, ἣτις ἐπλήρου τὰς πολυτελεῖς ἐκείνας αἰθούσας, οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ στρατηλάται, οἵτινες συνῆρχοντο ἐν τοῖς διαφόροις δωματίοις πρὸς σύσκεψιν, παρῆσαν ἐκεῖ μόνον τῇ θελήσει καὶ προσταγῇ τοῦ βασιλέως. Οἱ πρίγκηπες καὶ αἱ πριγκήπισσαι, οἱ αὐλοὶ καὶ αἱ εὐνοούμεναι, αἱ κατοικοῦσαι ἐν Βερσαλλίαις, ἦσαν μόνον σκοτεινοὶ πλανῆται, μικροὶ καὶ ἀφανεῖς δορυφόροι περὶ τὸν ἥλιον στρεφόμενοι καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνοντες φῶς καὶ ζῶην. Τὸ μέγα καὶ εὐρύχωρον ἀνάκτορον μετὰ τῶν ἐπιχρῶσων αὐτοῦ ὑπερφῶν καὶ καλλιτεχνημάτων, τῶν λαμπρῶν κήπων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς παιδάκων εἶχον κατασκευασθῆ πρὸς διασπείδασιν καὶ ἀπόλαυσιν ἐνὸς καὶ μόνου, ὅπως καὶ ἀπάντες οἱ ἐν αὐτοῖς συναθροιζόμενοι ἄνθρωποι ἔζων, ὅπως ἕνα καὶ μόνον εὐχαριστήσωσι. Μόνον ὁ βασιλεὺς ἔζη δι' εαυτὸν, ἡ δὲ λοιπὴ ἀνθρωπότης ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ τῷ καταστῆ χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος.

Ἀδιάφορον ὅπως ἦτον ἂν ὁ Μανσάρ εἰς τὴν οικοδομὴν τῶν ἀνακτόρων τούτων καταδαπάνησεν εἴκοσι εἴτη τοῦ βίου του, διὰ τὸν βασιλέα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐθεωρεῖτο ἀπλῶς ὁ βραχίων, ὁ διεξαγωγῶν ὅλα ταῦτα. Οὐδὲν ἐπίσης ἐσημαίνεν ἂν ὁ Ρακίνας, ὁ Βουαλω καὶ οἱ ἄλλοι ἰδύνατο ἐν τῷ μέλλοντι νὰ θεωρῶνται μεγάλοι ποιηταί, ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Βερσαλλιῶν εἶχον ἀξίαν μόνον ὡς ἱστοριογράφοι τοῦ βασιλέως. Ὁ Βοσσουέτος δι' αὐτὴν δὲν ἦτον ὁ εὐγλωττότατος τῶν τότε ρητόρων, ἀλλὰ μόνον ὁ ἀπεσταλμένος, δι' οὗ ὁ Λουδοβίκος διεπραγματεύετο πρὸς τὸν θεὸν καὶ ἀπέκτα τοὺς εὐνοϊκωτάτους δι' αὐτὸν δρους. Ὁ κάλαμος τοῦ La Bruyère καὶ ὁ χρωστήρ τοῦ Largillier μόνον σκοπὸν εἶχον νὰ ζωγραφίσωσι τὴν εἰκόνα τῶν ὑποκειμένων ἐκείνων, ἅτινα εἶχον τὴν τιμὴν ν' ἀποτελῶσι τὴν αὐτὴν τοῦ βασιλέως.

Καίτοι ὅλα ταῦτα τὰ παραδείγματα εἶνε ἀρκοῦσαν ἀποδείξεις τοῦ ἀμέτρου ἐγωισμοῦ ἐνὸς μονάρχου, καταντήσαντος ἐπὶ τέλους νὰ θεωρῆ ἑαυτὸν καὶ ἡμίθεον, ὑπῆρχεν ἐν τούτοις ἐν τῇ αὐτῇ του καὶ ἀξίωμα τι τρανῶς ἀποδεικνύον πόσον ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον πάσης ἐργασίας καὶ ἀσχολίας, εἰς ἣν ὑπόκεινται οἱ ἄλλοι θνητοί, καὶ πῶς δι' ἕκαστον αὐτῷ ἐπιβαλλόμενον καθήκον εὕρισκε πάν-

Η ΟΦΘΑΙΑ ΑΝΑΠΟΙΜΕΝΗ ΕΚ ΤΩΝ ΓΑΥΤΩΝ.

Karà τῆς εἰκόνας τοῦ J. Bertrand.

ΤΟ ΦΩΝ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ.

Απερίγραπτος χαρά και αγαλλίασις επικράτει τῇ 15. Μαρτίου τοῦ ἔτους 1493 ἐν τῇ μικρᾷ παλιγγῇ τῆς Ἰσπανίας Πάλω. Ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων ἐξῆλθον σύμπαντες οἱ κάτοικοι αὐτῆς καὶ ἐπορεύοντο ὡς ἐν πομπῇ πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπως χαιρετίσωσι τοὺς τολμηροὺς θαλασσοπόρους, αἵτινες πρὸ ἑπτὰ καὶ ἡμίσεως μηνῶν εἶχον ἀποπλεύσει ἐντεῦθεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ἄνακαλύψαι τὸ ἀντίθετον ἄκρον τοῦ παλαιοῦ κόσμου, καὶ ἀνεκάλυψαν τὸν νέον κόσμον. Ἐχαιρον καὶ ἠγάλλοντο, ὅτι ἀνεκάλυφθη ἡ νέα ὁδὸς πρὸς τὰς μυθώδεις χώρας τῆς Ἰνδικῆς καὶ τὴν χρυσοφόρον νῆσον Τοπαγκου, ὅτι τὸ ὄνειρον τοσοῦτων αἰῶνων ἐξεπληρώθη καὶ δὲν ἠδύνατο ἀκόμη οὐδὲ κἂν νὰ μαντεύσωσιν, ὅτι ἡ πραγματικότης ἦτο πολὺ ὑπερέτερα πάντων τῶν ὀνειροπολημάτων τῶν προηγουμένων χρόνων καὶ ὅτι διὰ τοῦ Κολόμβου εἰς τὴν παλαιὰν γῆν προσετέθη μὴ ἀκόμη ἀπεραντος καὶ ἀχανῆς ἥπειρος. Τίς ἐσκέπτετο τότε ἐν Πάλω, ὅτι ὁ καταπλέων θαλασσοπόρος ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ νέου κόσμου; Ἐτι ὀλιγότερον ἐγίνωσκε τοῦτο ὁ εὐτυχῆς Γενουήσιος, ὅστις ἐν θριάμβῳ διέσχισε τὴν Ἰσπανίαν σπεύδων πρὸς τὴν ἐν Βαρκελώνῃ συνηγμένην αὐτῆς τῷ βασιλεῶς. Πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ταύτης παρέταξε τὴν μεγάλην του συνοδίαν προτάξας τὰ τρανώτατα μαρτύρια τοῦ κατορθώματός του. Καὶ ἐν πρώτοις ἐβλεπέ τις ἐκεῖ τοὺς πρώτους Ἰνδοὺς, οἵτινες ἐπάτησαν εὐρωπαϊκὸν ἔδαφος, φέροντας τὴν ἀλλόκοτον ἐθνικὴν αὐτῶν στολήν, τούτους παρηκολούθουν ἄνδρες, φέροντες τὰ προϊόντα τῶν ἀνακαλυφθεισῶν νήσων καὶ ἐκθαμβὸς ἠτένιζεν ὁ ἀπειροπληθῆς ὄχλος τὰ χρυσοῦ σκεύη, λάμποντα καὶ σπινθηροβολοῦντα ἐντὸς ἀνοικτῶν κανιστρῶν, ἀπεθαύμαζε τὰ ὀγκώδη καὶ βαρέα δέματα τοῦ βάρβακος καὶ τὰ πλήρη πεπéρεως κιβώτια, ἐθεάτο τοὺς ποικιλοχρῶδους ψιττακοὺς καὶ περιέργως ἀλλὰ μάτην ἠρώτα νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων παραδόξων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οὐδεὶς τῶν σοφῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου δὲν εἶχε γνωρίσει οὐδὲ περιγράψει. Καὶ ὀπισθεν τῆς μυθώδους ταύτης καὶ μεγαλοπρεποῦς συνοδίας ἔβαιναν ἐφιππος ὁ Κολόμβος, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων ἵπποτῶν καὶ πρώτων εὐπατριδῶν τῆς Ἰσπανίας! Οὐδὲν λοιπὸν ἄπορον ἂν ἦμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ μεγαλεπήβολου ἀνδρὸς ὁ τε βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἠγέρθησαν τοῦ θρόνου των καὶ τὸν πρὸ αὐτῶν γονυπετήσαντα ἄνδρα ἔσπευσαν ν' ἀνεγείρωσι καὶ ἀναγκάσωσι παρ' αὐτοῖς νὰ καθῆσθαι.

Καὶ ἐφθάσε λοιπὸν οὕτως ὁ Κολόμβος εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τέλους ἦτο πεπρωμένον ἐκ τῆς πείρας νὰ μάθῃ, ὅτι ἀγνωμοσύνη εἶνε ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀμοιβὴ καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον μόνον ἡ δάφνη τῆς δόξης του θ' ἀναδύσῃ τὸ χλοερότερον καὶ εὐωδέστερον φύλλον.

Διηγούνται ὅτι μικρὸν μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν ταύτην εἰσοδὸν εἰς Βαρκελώναν ὁ καρδινάλιος Μενδόζας παρέδθηκε μέγα συμπόσιον πρὸς τιμὴν τοῦ Κολόμβου. Τὸν ἦδη εὐνοούμενον καὶ πανίσχυρον ἄνδρα ἐσέβετο καὶ ἐδυμῆα καὶ ἡ αὐτῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ συμποσίῳ ἐκείνῳ παρήσαν πάντες, οἱ τε φίλοι αὐτοῦ καὶ οἱ ἐχθροί. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἔπνεον ἐν κρυπτῷ τὰ μένεα κατὰ τοῦ ξένου, ὅστις εἶχε κροῖσει ποτὲ τὴν πύλιν τῆς μονῆς τῶν Φραγκισκάνων Ῥαβίδα ὡς ἐπαίτης, κατατρυχόμενος ὑπὸ τῆς πείνης, καὶ ὅστις ἦδη

ἔφερον εἰς τὸν θρόνον τῆς ὑπερηφάνου Ἰσπανίας τόσῃ δύναμιν καὶ δόξαν. Ἐν τῷ φθόνῳ αὐτῶν ἠγωνίζοντο νὰ μειώσωσι τὴν ἀξίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Κολόμβου καὶ νὰ παραστήσωσιν αὐτὸν ὡς ἀπλοῦν τινα μόνον, ἀλλ' εὐτυχῇ, τυχοδιώκτην, ἐπιδειξίως κατορθώσαντα νὰ διεξαγάγῃ ξένα σχέδια. Καὶ ἐν τῷ συμποσίῳ ἐκείνῳ εἰς τῶν αὐλικῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ τοῦ νὰ ἐκφράσῃ διὰ λόγων τὸ ἀναφύμενον τοῦτο εἰδεχθὲς αἰσθημα. Δολίως ἠρώτησε τὸν ναύαρχον, ἂν ἀληθῶς τὸ ὁ ἐξέτελεσεν ἔργον ἦτο τόσον δυσχερὲς καὶ ἂν ἄλλος τις, ὀλιγώτερον ἀγχίνους καὶ τολμηρῶς, δὲν ἠθέλει ἐπίσης δυνήθῃ νὰ τὸ διεξαγάγῃ.

Τότε, λέγεται, ὁ Κολόμβος ἀπηύθυνεν αὐτῷ τὴν ἀντερώτησιν, ἂν ἠδύνατο νὰ στήσῃ φῶν ὀρθιον ἐπὶ τῆς λείας τραπέζης. Πάντες ἔσπευσαν νὰ τὸ δοκιμάσωσιν, ἀλλ' οὐδεὶς κατορθώσας νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ, ἕως ὅς ὁ Κολόμβος ἀρπάσας ἐν τοιοῦτον, ἔθραυσε τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης, οὕτως, ὥστε ἔστη τὸ φῶν. Οὕτω δὲ ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν ἐναντίον, ὅτι δὲν ἀρκεῖ τις νὰ γνωρίζῃ μόνον ὄρισμένον τι σχέδιον, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ἐπίσταται τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα, καθ' ἃ τὸ σχέδιον τοῦτο εἶνε δυνατόν νὰ διεξαχθῇ.

Ταῦτα λέγουσιν οἱ μεταγενέστεροι χρονολογῆται ἐν τοῖς ἱστορίαις αὐτῶν καὶ προσθέτουσιν, ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο γινώσκουσι μόνον ἐξ ἀκοῆς. Δικαίως ὁμοῦ κἀμνοῦσι τὴν δικαιολογητικὴν ταύτην προσθήκην, διότι ἡ ἀφήγησις ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων ἀνεκδότων, τὰ ὁποῖα λαμβανόμενα ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν χρονικῶν περιστάσεων συντομώτατα καὶ προσφύεστατα διαφωτίζουσιν ὄρισμένα τινὰ συμβεβηκότα. Καὶ ἀληθῶς δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν κἂν ἐν παράνομον, ὅτι μέχρις ἡμῶν διεσώθη ὁ μῦθος περὶ τοῦ φῶς τοῦ Κολόμβου, διότι ἐξ αὐτοῦ ἐμάθομεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡδὴ ἡμῶν ἡλικίας τὴν πικρὰν ἀδικίαν, δι' ἧς ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἀνημερώθησαν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ μεγάλου θαλασσοπόρου.

Τὸ αὐτὸ διὰ τοῦ φῶς τέχνασμα ἐγίνωσκον καὶ ἄλλοι πρὸ τοῦ Κολόμβου. Οὕτω λέγεται ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων Φίλιππος Βρουελλέσκης, ὅτε ἐν ἔτει 1421 μετεκλήθη εἰς Φλωρεντίαν ὅπως ἐπιστεγάσῃ διὰ θόλου τὸν τότε οἰκοδομηθέντα καθεδρικὸν ναὸν τῆς Σάντα Μαρίας δὲλ Φιόρε, ὑπέβαλεν εἰς τοὺς περιέργους αὐτοῦ ἀντιζήλους τὸ αὐτὸ τοῦ φῶς αἶνιγμα. Οὗτοι ἐβίαζον ἀκαταπαύστως τὸν τεχνίτην νὰ τοῖς ἐπιδείξῃ τὸ σχέδιόν του, ἀλλ' αὐτὸς ἀντὶ τούτου πρότεινεν αὐτοῖς νὰ στήσωσιν ἐν φῶν ἐπὶ τῆς ἄκρας του. Ὅτε δὲ κατόπιν γνωσθέντος τοῦ πράγματος ἀνεφώνουν, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐγνώριζον τὸ τέχνασμα, ἀπήντησε γελῶν ὁ Βρουελλέσκης ὅτι ἐπίσης θὰ ἤξευρον καὶ αὐτοὶ νὰ κατασκευάσωσι τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας, ἐὰν ἔβλεπον τὰ διάφορα αὐτοῦ σχεδιάσματα.

Ἀλλὰ περὶ τούτων δὲν μάς μέλει· οἱ περὶ τὴν φιλολογοῖαν καὶ τὰ λοιπὰ ἀσχολούμενοι ἄς ἀνεύρωσι πόθεν ἀληθῶς ἐπήγαγεν ἡ παράδοσις καὶ ἂν ἦνε ἀληθής. Ὁ καλλιτέχνης λαμβάνει τὴν ὑπόθεσιν του, χωρὶς νὰ ἐξετάξῃ περὶ τῆς αὐστηρᾶς αὐτῆς ἀληθείας, ἀμέσως ἐκ τοῦ βίου, καὶ διὰ νὰ παραστήσῃ τὸν κατα τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας παλαιόντα Κολόμβον οὐδὲν ἄλλο καταλληλότερον θέμα ἠδύνατο νὰ εὔρη πρὸς ἐκλογὴν. Ἴδού, μάς παρουσιάζει τὸν τολμηρὸν

ΤΟ ΦΩΝ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ.

Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Leo-Reiffenstein.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΣΥΡΜΟΙ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Σύγχρονος νευροπάθεια, υπό Δρ. Ε. Μ. — Κολοσσοί τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς. — Ὁ ἐπιουργὸς τῆς πλαστογραφίας. — Ἡ Ὀφθαλμία ἀναιρουμένη ἐκ τῶν ὑδάτων, εἰκὼν J. Bertrand, σελ. 333. — Χειμερινὰ τῶν φυτῶν παθήματα, υπό Δρ. Ε. Μ. — Μαργαρίται (ἐκ τῶν τοῦ Κοραΐ). — Τὸ φόν τοῦ Κολόμβου. (εἰκὼν ἐν σελ. 377). — Παλαιὰ ἐπιστήμη. — Γνώμαι. — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑσπερίας. — Σύγκλισις ἀουγκλώσεων. — Ἰστορία τῆς ἀμικρόβου τῶν κωμικῶν ποδῶν. — Ἐμπόριον ἀνδροπίτων ἐργῶν. — Γαστρονομικὴ τέχνη, ἰδιωτικὰ καὶ βασιλική. — Πῶς φάρμα ζῶων εἰς τὴν θάλασσαν; — Ἀνεπτυγμένη δεσποικίς ἀετίζουσα τὴν γῆν πρὸς βορρῆν. — Χειμερινοὶ συρμοί.

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur, ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Senig, ἐν Λειψίᾳ.